

sundur. Hon tivaði. Og so — beint sum eg hevði tikið um bróstið á henni — skræddi hon seg leysa og fór rennandi heim eftir vegnum.

»Kom aftur, Irena«, bað og bóaði eg, meðan eg fór rennandi aftan á henni. »Eg ætlaði ikki at ræða teg, so tú skuldi renna undan mær. Lova mær at fylgjast við tær.«

Hon rann skjótt, men var kortini ikki so kvik sum eg. Eg treiv um armin á henni og togaði í hana. Men ikki fekk eg hana at støðga, so vit fylgdust heim eftir vegnum, meðan eg helt í hana.

»Eg skal siga tað fyrri pápa tínum, Sidney.« segði hon. »Biða bara, so skalt tú siggja. Eg fari at siga honum, hvat tú hevur gjørt við meg. Biða bara. Eg fari at siga tað fyrri pápa tínum.«

Eg visti mær einki at siga. Tað var ikki so nógv fleingjuna, eg hugsaði um, sum tað, at hann skuldi fáa at vita, hvað eg hevði gjørt við hana. Og ikki visti eg, hvat eg skuldi gera, tordi ikki at sleppa henni, men ræddist kortini eins nógv at verða við at halda henni.

»Eg sigi pápa tínum tað, Sidney.« segði hon aftur. »Biða bara. Eg skal siga honum, hvat tú gjørdi við meg har heima á vegnum.«

Tá vit komu oman til kirkjugarðin, har gøtan oman til húsin hjá Irenu og teimum var, støðgaði vit bæði. Nú var myrktíð rættuliga komið og eldglauma á luftini so bjørt, at eg sá tærini í eygunum á henni, tá hon vendi sær ímóti mær. So stóðu vit bæði niðri við kirkjugarðin og skulvu, hugdu at tí blóðreyðu luftini og at hverjum øðrum.

»Hví gjørdi tú hatta, Sidney?« spurdi hon.

»Tá eg fór oman á vegin og legði meg at biða eftir tær, hevði eg slættis ikki ætlað mær at gera nakað soverðið, Irena. Vildi bara siggja teg og sleppa at fylgjast heim við tær. Men — tá eg so tók í teg — kundi eg ikki bara mær at nema við teg. Fekk ikki barað mær. Mátti nema við teg.«

Aftur hugdi hon aftur um seg at eldinum har uppi á herðuni. Fekk ikki eyguni av roykinum og loganum og tí reyðu glaumuni á luftini.

Bráðdliga vendi hon sær á og hugdi beint upp á meg.

»Sleppur tú mær ikki, Sidney, og tað í stundini, skeri eg í róp.« segði hon. »Og eg skal rópa so hart, at øll skulu hoyra.«

Hevði tað verið sum onkuntíð, hevði eg tikið um munnin á henni, men nú tók eg hana inn at mær og trýsti hana fastari at mær enn fyrru ferð.

ina. Hon ræddi seg ikki. Stóð pinnastill og hugdi aftur um seg at eldinum uppi á herðuni. Kveldið var næstan so ljóst sum dagur at sjá, skuggarnir langir og gráir og luftin full av hesum rama træroykinum. Og vit bæði stóðu har við kirkjugarðin og biðaðu.

Hann var farin at lota, so eldurin logaði meir enn fyrr. Og meðan vit stóðu har, sóu vit logarnar fara upp eftir trønum og festa í tey. Og eitt sindur seinni var eldurin næstan slóknaður í neðra, men í erva geisaðu logarnir bjartari enn nakrantíð.

»Nú er toppeldur,« segði Irena, »hygg, hvussu topparnir á trønum brenna.«

Og henda sjónin fekk okkum bæði at skelva. Vit stóðu tætt tilsamans og hildu fast hvørt í annað. Irena var so hummarreyð í kinnunum og tivaði uppáftur meira enn í áðni, tá eg leyp út úr tí síða grasinum og tók um hana.

»Sovorðnar eldar ber ikki til at slökkja,« segði hon. »Teir slókna ikki, fyrr enn alt er uppkolað. Og eg ræðist hasar eldarnar.«

So legði hon hendurnar á sær oman á minar og trýsti tær fast inn at sær. Legði seg so inn at mær, so eg feldi tann mjúka hitan av kroppi hennara. Hjartað á henni leikaði sum kúlur í klokku, so eg feldi tað út í fingranniparnar, og hon tivaði so, at bróstin á henni gingu kyk sum varrnarar, hóast eg helt um hana og trýsti hana fast inn at mær.

Ikki veit eg, hvussu leingi, eg stóð við andlitinum fjaldum niðri í hennars mjúka øsi, tá hon bráðdliga tók um hevdíð á mær, kysti meg á munnin og skræddi seg leysa. Men hetta man hava verið seint, tí nú var eldurin næstan slóknaður, bara nakrar glóðir at siggja og so langt burturi, at tað var næstan ikki meira enn at tú hómaði tað.

»Eg má fara til hús nú, Sidney, tí fari eg ikki, koma tær at leita eftir mær.«

Eg fór rennandi aftan á henni og støðgaði so á. Vit vóru nú komin hinu megin kirkjugarðin, har eingin gøta var longur. Ímillum trøini sá eg ljósið úr húsunum, har hon búði.

»Kann eg sleppa at fylgja tær heim í annakveld, Irena,« spurdi eg, »og síðani hvørt tað einasta kveld?«

Hon støðgaði á og kveitti at mær. Eg stóð har fjálurstungin og biðaði eftir, hvat hon mundi fara at siga. Sansaleysur um, at hon kanska fór at siga, at eg ikki skuldi sleppa at fylgjast við henni aftur.

Meðan eg stóð har og biðaði afturat einum færligum viðarbili, hugdi hon niðan á

herðuna, har eldurin hevði verið. Nú sást eingin glauma á luftini longur og ongan roykin heldur, tú fekst í næsarnar. Eg fór yvir ímóti henni og álaði eitt petti burtur av borkini á furutrænum.

»Kann eg sleppa, Irena?«

Uttan orð brá hon sær við og rann oman móti húsunum hjá teimum. Tá hon var farin, stóð eg hjá trænum og lurtaði. Sum eg hevði vónað, at hon fór at lova mær at fylgjast við sær heim til hús nú í kveld og hvørt tað einasta kveld hereftir. Fekk meg ikki at trúgva, at hon skuldi vera rýmd uttan at svara.

Seinni fór eg gangandi gjøgnum tann myrka kirkjugarðin og niðan aftur á vegin, har eg hevði ligið og goymt

Framhald frá síðu 3

Suðuroyar Sjúkahús var millum tey mest nútímans sjúkahúsin í Norðanlondum í 50-unum, so var tað vorðið eftirbátur nú. Hann segði, at hetta er ein orsök til læknaloyssið, Sverri Midjord vónaði, at tað verður eins stór úthygging á sjúkahúsum í Suðuroy og í Klaksvík sum í Havn.

Tørvandi samarbeiði

Atli Dam, lögmaður, segði, at tað er ikki spurningurin um eitt ella fleiri sjúkahússtýri, sum hevur nakað at týða í málinum. Lögmaður segði, at higartil hevur mistonkiligging havt ov stórt vald á heilsuverkinum, og hann setti eitt spurnartekin við, um verandi sjúkahússtýriir hava verið nógv kompetent fyrri at tryggja eitt gott heilsuverk. Lögmaður segði, at tey lokalu víðurskiptini mangan hava verið alt ov væl vard av stýrunum, og at tey hava botnað í mostonkiligging og harav tørvandi samarbeiði. Hann legði dent á týðningin av, at læknar kunnu flyttast ímillum sjúkahúsin, og lögmaður helt, at fyrri tað kunnu vit hava trý sjúkahússtýri. Men ein samarbeiðandi myndguleiki eigur samstundis at virka, segði hann.

Hvør skal avgera?

Bæði Arne Ziskasen, úr fólkaflokkinum, og Poul J. Olsen, úr javnaðarflokkinum, mæltu til at verðveita sjúkahússtýriin hvør sær. Poul J. Olsen spurdi, hvør skal taka avgerðina um, nær læknar skulu flyttast ímillum. Hann roknaði við, at tað fer at verða torført at fáa eina tilika skipan at rigga væl. Annars helt Poul J. Olsen, at loytingsins vilji til samarbeiði altið er til stóð, meðan hann setti eitt spurnartekin við, um hann altið er tað hjá læknunum.

Leif Groth, ríkisumboðsmaður, upplýsti, at tað var eftir ynski frá innanríkisráðharranum, at landsstýrið hevði skotið upp, stuðulin til statshospitalið skal fara fram eftir donsku bruttufaktorintøk ni, tí tann færoyski hagtalstovnurin er ikki nógv væl úthygdur enn. Ríkis-

meg í tí síða grasinum. Nú sást eingin ljósglauma á luftini longur. Og eg visti við sjálvum mær, at til eldurin festi í aftur næstu ferð, fór hon at tvíspara undan mær, hvørja ferð, eg vildi tala á hana. Og hvørja einastu ferð, eg vildi siggja hana, fór eg at verða noyddur at fjala meg í tí síða grasinum við vegin og hyggja at henni, meðan hon fór framvið. Ongantið aftur fór eg at sleppa at fanga hana sum í kveld, tí hereftir fór hon altið at vera varin, og sprakk eg upp úr tí síða grasinum og fangaði hana, fór hon so avgjørt at siga pápa sínum, hvat eg hevði gjørt við hana.

Men langt áðrenn eg kom til hús, hevði eg sett mær fyrri at fanga hana aftur onkun

dagin og halda henni aftur, sum eg hevði gjørt í kveld. Visti við mær sjálvum, at ongantið fór eg at verða glaður aftur, fyrr enn eg feldi hana trýsta hendur minar inn ímóti sær, so at eg skuldi halda fastari um tey piprandi bróstin á henni.

Onkun dagin, kanska í ár ella onkuntíð seinni, fer aftur eldur at verða uppi á herðuni. Har fara nýggj furutrø at standa í staðin fyrri tey, sum brunnu niður, og onkur fer í gáloysni at blaka ein logandi sváulpinn frá sær niður í tann skróvturna skógin.

Hans Thomsen umsetti
eftir Erskine Caldwell

umboðsmaðurin metti, at henda skipan verður broytt, tá hagtalstovnurin er úthygdur.

Jákup Lindenskov, landsstýrismaður, legði dent á, at uppskotið um eitt stýri varð sett fram til tess at fáa betri samarbeiði í lag millum partarnar í heilsuverkinum. Hann segði, at tað er vanligt, at vit taka eftir

donskum lógum, men sum verða lagaðar til færoysk víðurskipti. Jákup Lindenskov upplýsti, at sjúkahúslæknar, eftir uppskoti-num, eisini fara at kunna sekja til ávis sjúkahús, men at tað verður tilskilað, at teir kunnu rokna við at verða fluttir ímillum.

-sigurd

Sikkerhed på en talerstol

Sikkerhed i for-handlingssituationer

Kursus i Taler- og Forhandlingsteknik på Hotel Hafnia i Torshavn 5—9. april.

Gennem praktiske øvelser får De gennemgået teknikkerne bag god forberedelse, gennemførelse, påvirkning, argumentation og afslutning.

Kursusafgift inkl. frokost og materialer kr. 1.800,-.

Lær at argumentere og at lede

(Fortsættelseskursus)

Kursus i Forelæggelses- og Ledelsesteknik på Hotel Hafnia i Torshavn 5—7. april.

Gennem praktiske øvelser lærer De, hvordan De påvirker og motiverer andre. Principperne for situationsbestemt ledelse gennemgås.

Kursusafgift inkl. frokost og materialer kr. 1.200,-.

Undervisningsplaner kan fås på Hotel Hafnia eller direkte fra

AKADEMIET FOR KOMMUNIKATION A/S
TALETEKNISK INSTITUT
Frederiksborggade 50
1360 København K.
Tlf. (01) 11 60 03.

TØKK

Hjartaliga takki eg øllum, í sendu mær heilsur og gávur á sjeytiáradegnum 23. februar!

S. J. Mikines